

Veus que ressonen

El Palau de la Música va acollir el cant de Cassandra Wilson, Madeleine Peyroux i un cor de 'gospel' • Xavier Casellas va actuar a L'Auditori i Tom Waits es marca un 'hat trick' • Pere Pons

Mai no ha tingut una veu especialment seductora, tampoc ha buscat el camí de la sensualitat per atrapar qui l'escolta ni s'ha recreat amb exhibicions de virtuosisme que tan enlluernen. Cassandra Wilson ha estat una vocalista de concepte, una transgressora estructural i una temerària per principis. El seu cant neix al baix ventre i ocupa l'èter com un cop de puny. És d'aquelles artistes de cap a peus que se la juguen a cada projecte i a cada actuació. Potser pel potencial que atresora la Wilson juntament amb la seva propensió al risc, quan les coses no surten com serien de desitjar l'infortuni crea la sensació d'ocasió perduda. I així de malaguanyada es va percebre la seva actuació al Palau de la Música –dins el marc del 38 Festival de Jazz de Barcelona–, on tan sols la seva voluntat de subvertir l'ordre establert en l'essència del blues més arcaic va superar el llistó de l'aprovat artístic.

Al pol oposat cal situar-hi Madeleine Peyroux, una de les veus revelació de la darrera temporada, que per primera vegada actuava a Catalunya. La seva condició especial es constata amb una filiació com a nord-americana afrancesada i en el terreny vocal es referma des d'una singularitat tan origi-

Tom Waits ha publicat un àlbum que recull tres discos. SCOTT GRIES - STF

Madeleine Peyroux és una de les cantants revelació d'aquest any

nal com identificadora. Podrà agradar més o menys, però la personalitat del seu cant el fa reconeixible. Peyroux, també al Palau, va cantar com si respirés. Natural i espontània. És cert que una actuació seva no convidava a la gresca i l'excitació, més aviat al contrari. Hi ha

veus, com la de la Peyroux, que ressonen per dins i que no necessiten més pompa i sabó que un estil propi i subtil, gairebé un xiuxiueig.

Per fi un cantant dels nostres –masculí–, Xavier Casellas, s'ha llançat a la piscina de l'art vocal amb Kurt Elling al flotador. El seu pri-

mer disc, *Yesterday's sun* (Fresh Sound World Jazz), és una mostra digna del pas valent i decidit de Casellas. El concert a la sala Tete Montoliu de L'Auditori va ser l'absoluta confirmació del seu encert. Cosa que no es pot dir del cor de *gospel* The London Gospel Community Choir que, també al Palau, va inaugurar el festival de cada desembre amb més pena que glòria. Una versió lleugera, descafeïnada i absolutament reprovable del que hauria de ser una coral creada per connectar-se amb el més enllà.

Per posar el punt final, a la taula de compensacions convé estirar-hi el pacient Tom Waits i sotmetre a estudi la seva nova obra, *Orphans* (Anti). Un *hat trick* d'antologia parit per la gola més profunda de Pomona (Califòrnia). Tres discos –*Brawlers*, *Bawlers* i *Bastards*– que conformen un perfecte núvol de condensació emocional disposat a generar tota mena de turbulències en el vol. Cinquantasis cançons que són la radiografia de l'artista mutant i polièdric Tom Waits, el mateix que va salvar el seu fetge el dia que va aprendre a emborratxar el seu piano i aquell que molts encara esperem que es digni travessar els Pirineus per estrenar-se a la Península.

Fidelitat al blues

Jazz

Lonely Avenue

Lluís Coloma

Swing Alley

Pere Pons

Fidel a la condició humana, el blues és aquella música solitària que necessita la col·lectivitat per afirmar-se. La imatge del *bluesman* acostuma a oscil·lar entre els perfils d'*outsider*, bala perduda, franc tirador... Tòpics? És probable, però qui conegui un músic entregat en cos i ànima al blues podrà certificar-ne la validesa.

Els que porten vint anys aixecant acta dels decibels nocturns que traginen els músics del país, poden donar fe de la fidelitat i la perseverança al blues que demostra un músic d'ambició sana i creixement gradual com el pianista Lluís Coloma.

Sabadellenc enverinat pel swing i la cadència de l'aire del Mississipí, Coloma va néixer artísticament mentre a Catalunya es coïa la generació Blues Messengers i locals barcelonins com ara la Boîte, el Harlem i l'enyorat London reservaven un racó a les seves propostes. Els temps han canviat. Ara de locals, pocs, però discogràfiques com Amphora Records i Temps Records aposten pel blues, a més de la Societat de Blues de Barcelona. Swing Alley ha publicat el disc més personal de Coloma. *Boggie, blues i groove*, tot a una.

A cau d'orella

Pere Pons

Racalmuto

Racalmuto

Subterfuge Records

Sota l'influx de Nacho Mastretta, aquesta formació madrilenya liderada per Miguel Malla –germà de Coque de Los Ronaldos– aposta per reactivar el swing trepidant i vertiginós dels sextets de John Kirby i Raymond Scott.

Pa' saber de guitarra vol. II.

Diversos artistes. Universal

Un tast realment exquisit d'algunes de les millors guitarres flamenques de la història. La degustació comença i acaba amb l'inevitable Paco de Lucía, però a la llista no hi falten Raimundo Amorador, Tomatito, Enrique de Melchor, Manolo Sanlúcar ni Sabicas.

Brazilian Jazz

Saravah

Gemecs

Ni el nom del grup ni el títol del disc no permeten cap engany. Aquí va un nou enregistrament *canarinho*. Es tracta del trio de Jaume Vilaseca (piano), Jordi Ruiz (baix) i Daniel Levy (bateria), amb la veu d'Anna Voltas i el repertori de Gil, Jobim, etcètera.

Memoriaren mapan

Ruper Ordorika

Elkar

Són ja disset els discos que sota el seu nom i com a component d'Hiru Truku ha signat aquest cantautor basc tan arrelat a la seva terra com al quitrà urbà que ha vestit la cultura rock. El seu darrer treball és un capítol més d'aquesta simbiosi.

Amarte

Manuel d'Oliveira & Mediterràneo

Harmonia Mundi

Per molts motius Portugal continua sent un país que reclama ser descobert, valorat, promocionat, divulgat. Entre els quals, l'existència de guitarristes subtils, elegants i seductors com l'esplèndid Manuel d'Oliveira passejant-se per la *saudade*, el *duende* i el *feeling*.